

[Poul Westergaard.]

alene, der har givet anledning til papirrusseriet. Men jeg er altså først og fremmest interesseret i det principielle, og jeg beklager, at statsministeren ikke kan se det tendentiøse i den fremgangsmåde, forsvarsministeren har valgt.

Statsministeren (Poul Hartling):

Det var måske praktisk, hvis den ærede spørger hørte efter, hvad der blev svaret, både i forrige omgang og nu, for jeg sagde udtrykkeligt, at der ikke, hverken generelt eller i særlige tilfælde, blev foretaget tidsstudier. Jeg forstår også, at hr. Erlendsson kan være taknemmelig for, at man nu kommer ham til hjælp fra hr. Poul Westergaards side. Det skal jeg ikke blande mig i. Dette var ikke møntet på noget bestemt medlem, men en simpel oplysning for folketinget.

Må jeg så i øvrigt sige, at det jo var tydeligt nok, at det spørgsmål, som hr. Poul Westergaard stillede, ikke blev stillet for at få et svar, men for at fremsætte en politisk mening i spørgsmålsform. Den slags spørgsmål er naturligvis berettigede, og uden at foretage tidsstudier kan jeg fortælle, at den slags besvarelser koster ikke staten penge.

Poul Westergaard (DR):

Statsministeren har tidligere sagt, at der ikke er noget i vejen med min fatteevne, og jeg har tidligere kvitteret med, at det er der nok heller ikke med statsministerens. Jeg ved ikke, om jeg nu skal tage det tilbage. Det fremgår udtrykkeligt af den avisartikel, der selvfølgelig fulgte på denne meddelelse, at der for hver enkelt af de involverede chefer og sagsbehandlere i ministeriets departement, i forsvarskommandoen, ved det særlige koordinerende organ for forsvarstekniske virksomhed, ved søværnsstaben og marinestaben osv., er gjort et antal timer og minutter op.

Hvis det ikke er tidsstudier, og hvis det er noget de pågældende selv har fundet på at gøre for at behage ministeren, så synes jeg, det vil være en vigtig oplysning at få frem her.

Erlendsson (FP):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om der ikke er grund til at være taknemlig for, at spørgsmål rejses her i folketinget, når et

så simpelt spørgsmål som, hvilke planer forsvarsministeriet har med hensyn til placering af søværnets skibe, volder en sådan forvirring og en sådan irritation, at der fremkommer den slags talmæssige opgørelser over, hvor mange timer 16 forskellige implicerede har anvendt på at besvare et simpelt spørgsmål. Det burde ministeren have kunnet besvare på stående fod; og man burde i hvert fald have kunnet fortælle om det ved at trække en skuffe ud i et kartotek, uden at der skulle gå pinefulde overvejelser forud.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om det ikke kunne medvirke til en bedre planlægning, at man lidt oftere rejste den slags spørgsmål her i folketinget.

Statsministeren (Poul Hartling):

Naturligvis er ministeriet, og jeg ved ikke, om jeg også tør sige folketinget, taknemligt for alle spørgsmål, også for den regn af spørgsmål, som har været i denne folketingsssamling. Så længe det er berettigede og rimelige spørgsmål, er det en naturlig og rigtig funktion af folkestyret. Naturligvis. Men det er ikke rimeligt af det ærede medlem at sige, at det volder forvirring og irritation, når en minister gør sig umage for at besvare et spørgsmål korrekt og udtømmende. Det er nemlig en ministers pligt, og så kan det ikke være rimeligt, at han bare trækker en skuffe ud og siger, at det nok er sådan og sådan. Man må nøjagtigt gøre det op og komme med konkrete tal, og det var det, som skete.

I den forbindelse blev der spurgt om, hvor mange timer det havde taget at finde frem til disse tal, og det var det, der blev oplyst. Det har ikke noget med pinefulde overvejelser at gøre.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg selv har været med for nogle år siden i et udvalgsarbejde, hvor der blev stillet en lang række spørgsmål, og hvor vi på et vist tidspunkt på foranledning af formanden for det pågældende udvalg sagde til hinanden: hvor mange af disse spørgsmål er nu virkelige nødvendige? Jeg kan sige, at det var om en anden sag end denne her. Det var i forbindelse med nogle skolespørgsmål, hvor man til besvarelse af et par spørgsmål, som blev stillet af glubende interesse, naturligvis, var nødt til at spørge alle skolelærere i landet: